

**Dokumentace o posuzování vlivů na životní prostředí
podle přílohy č. 4 zákona č. 100/2001 Sb.**

Přeložka silnice I/13 Děčín – D8

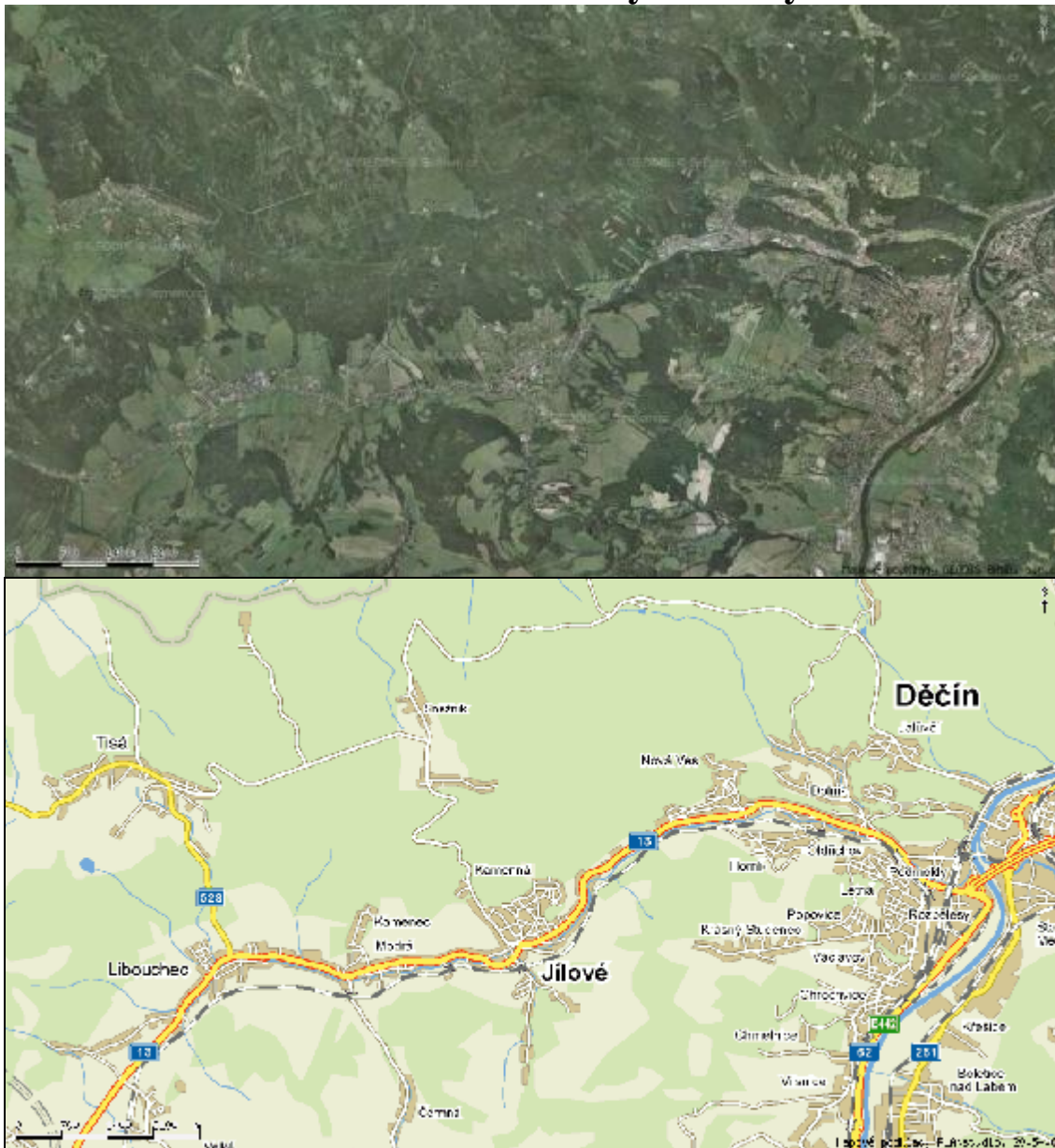

Hodnocení vlivů na lokality soustavy Natura 2000

Liberec 2007

PŘELOŽKA SILNICE I/13 DĚČÍN-D8

Hodnocení vlivů záměru na lokality soustavy Natura 2000

Prof. RNDr. Vladimír Bejček, CSc.,
 autorizovaná osoba pro hodnocení dle § 45i zákona č. 114/1992 Sb.

září 2006

Předmět hodnocení	Přeložka silnice I/13 Děčín-D8
Objednatel	RNDr. Petr Anděl, EVERNIA s.r.o., Tř. 1. máje 97, 460 01 Liberec 1 IČ: 25010751, DIČ: CZ 25010751
Zpracovatel hodnocení	Prof. RNDr. Vladimír Bejček, CSc. autorizovaná osoba pro hodnocení dle § 45i zákona č. 114/1992 Sb., v platném znění (rozhodnutí č.j. 630/1035/05 ze dne 18.8.2005) Klešická 1554, 190 16 Praha 9 Újezd n. L. IČ: 49363743
Kontakt	Mobil: 606474485 e-mail: bejcek@fle.czu.cz , vbejcek@seznam.cz
Konzultace	Ing. Pavel Benda, Ph.D.

Obsah

1. Úvod	5
1.1 Zadání a cíl hodnocení	5
1.2 Postup hodnocení	5
2. Charakteristika dotčeného území a stručný popis záměru	6
2.1 Charakteristika dotčeného území	6
2.2 Popis záměru	6
3. Popis lokalit soustavy Natura 2000	7
3.1 Lokality soustavy Natura 2000	7
3.2 Předměty ochrany dotčených lokalit soustavy Natura 2000	7
3.2.1 Ptačí oblast Labské pískovce	7
3.2.2 EVL Jílové u Děčína - škola	16
4. Vyhodnocení vlivů záměru na soustavu Natura 2000	17
4.1 Zhodnocení úplnosti podkladů pro posouzení	17
4.2 Vyhodnocení vlivů záměru na předměty ochrany dotčené lokality	17
4.3 Vyhodnocení vlivů záměru na celistvost lokality	18
4.4 Vyhodnocení možných kumulativních vlivů	18
5. Závěry a doporučení	19
6. Seznam literatury	20
7. Použité zkratky	21
8. Přílohy	22

1 Úvod

1.1 Zadání a cíl hodnocení

Toto hodnocení je zpracováno na základě objednávky firmy EVERNIA (Tř. 1.máje 97, 460 01 Liberec 1) u zhotovitele, prof. RNDr. Vladimíra Bejčka, CSc.

Objednávka zavazuje zhotovitele k vyhodnocení vlivů záměru výstavby a provozu „Přeložky silnice I/13 Děčín – D8“ na evropsky významné lokality a ptáčích oblastech (soustava Natura 2000) ve smyslu § 45i zákona 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve smyslu pozdějších předpisů. Dotčený orgán ochrany přírody (Správa CHKO Labské pískovce) nevyhlásil potenciální negativní vliv na EVL CZ 0423653, Jílové – škola (viz Příloha).

1.2 Postup hodnocení

V rámci zpracování hodnocení proběhly celkem dvě terénní šetření zpracovatele, konzultace se zpracovatelem EIA. U všech potenciálně dotčených předmětů ochrany v PO Labské pískovce byl vyhodnocen vliv výstavby a provozu silnice I/13 Děčín – D8 podle kritérií uvedených v tabulce 1.

Tab.1 Hodnocení vlivů na předměty ochrany:

VLIV NA PŘEDMĚT OCHRANY	POPIS NEGATIVNÍHO VLIVU	HODNOTA	POPIS POZITIVNÍHO VLIVU	HODNOTA
Žádný	Žádný	0	Žádný	0
Velmi malý	Nepatrný nebo obtížně prokazatelný rušivý vliv na stanoviště nebo populaci druhu; velmi malý rušivý zásah do přirozeného vývoje	-1	Nepatrný nebo obtížně prokazatelný pozitivní vliv na stanoviště nebo populaci druhu; velmi malý pozitivní zásah do přirozeného vývoje	+1
Malý	Prokazatelně rušivý vliv na stanoviště nebo populaci druhu; málo významně rušivý zásah do přirozeného vývoje	-2	Prokazatelně pozitivní vliv na stanoviště nebo populaci druhu; málo významně pozitivní zásah do přirozeného vývoje	+2
Střední	Prokazatelný, významně rušivý vliv na stanoviště nebo populaci druhu; významně rušivý zásah do přirozeného vývoje	-3	Prokazatelný, významně pozitivní vliv na stanoviště nebo populaci druhu; významně pozitivní zásah do přirozeného vývoje	+3
Významný	Zjevný, velmi významně rušivý vliv na stanoviště nebo populaci druhu; velmi významně rušivý zásah do přirozeného vývoje	-4	Zjevný, velmi významně pozitivní vliv na stanoviště nebo populaci druhu; velmi významně pozitivní zásah do přirozeného vývoje	+4
Velmi významný	Devastující až likvidační vliv na stanoviště nebo populaci druhu; velmi významně rušivý zásah do přirozeného vývoje	-5	Zachraňující vliv na stanoviště nebo populaci druhu; velmi významně pozitivní zásah do přirozeného vývoje	+5

2 Charakteristika dotčeného území a stručný popis záměru

2.1 Charakteristika dotčeného území

Údolí Jílovského potoka, kde jsou vedeny obě varianty silnice I/13 Děčín – D8, tvoří hranici dvou chráněných krajinných oblastí: CHKO Labské pískovce na levém břehu Jílovského potoka (severní část) a CHKO České středohoří na jeho pravém břehu (jižní část). Tato velkoplošná zvláště chráněná území jsou vymezena zejména podle geologických poměrů. Významným geologickým fenoménem zlomem, který od sebe odděluje kvádrové pískovce jizerského souvrství ležícího severně od zlomu a slínovce březenského souvrství, nacházejícího se jižně od tohoto zlomu. Tyto geologické poměry jsou významné pro živé složky přírodního prostředí. Flóra, vegetace, ale i řada bezobratlých je určitým odrazem těchto poměrů na jednotlivých stanovištích (Bauer 2004).

2.2 Popis záměru

Název akce: „Přeložka silnice I/13 Děčín – D8“

Kraj: Ústecký

Varianty přeložky silnice I/13 v úseku Děčín - Libouchec:

Varianta VA: 15 km trasa silnice je vedena z Děčína VII – Chrochvice údolím Chrochvického potoka až na úroveň Děčína XXII – Václavov, kde pokračuje sedlem mezi Děčínem XXIII – Popovice resp. Popovickým vrchem a Děčínem XXIV – Krásný Studenec, resp. vrchem Klobouk. Následně je trasa zasazena do prudkého zalesněného svahu nad pravým břehem Jílovského potoka, zhruba na úrovni Martiněvsi vstupuje do otevřeného terénu svažité zemědělské krajiny a víceméně paralelně sleduje železniční trať přes Jílové, Modrou, Libouchec až na úroveň Malého Chvojna.

Na začátku trasy mezi km 2,33 až 3,17 se varianta VA rozděluje na **podvariantu VA1**, která představuje povrchové vedení trasy a na **podvariantu VA2**. Směrové vedení obou podvariant je shodné, VA2 představuje tunelovou podvariantu. V km 2,33 -3,17 je vedena v tunelu o délce 840 m a to z důvodu krajinného rázu. Snahou je omezení zásahu do neporušené krajiny sedla mezi vrchem Klobouk a Popovickým vrchem.

Varianta VB: Tato varianta kopíruje trasu regionální železniční tratě ČD Děčín – Novosedlice mezi Děčínem a Libouchcem s tím, že tato trať by byla zrušena. Koruna silnice by v maximální možné míře využívala těleso stávající tratě bez minimálních záborů a zásahů do okolí.

Mezi km 2,0 až 3,0 je varianta VB vedena ve dvou podvariantách: **podvarianta VB1** vede v celé délce po stávající trati. V km 2,515 – 2,645 je vedena podpovrchovým přesypaným úsekem o délce 130 m a to z důvodu vlivů na obyvatelstvo Horního Oldřichova. **Podvarianta VB2** vede mezi km 2,0 – 3,0 mimo trať ČD a to o 150 m blížeji k Jílovskému potoku a stávající silnici. Vede objektem Kovočasu Děčín.

3 Popis lokalit soustavy Natura 2000

3.1 Lokality soustavy Natura 2000

Byla vyhodnocena 1 lokalita soustavy Natura 2000, kde není vyloučen vliv na předměty ochrany. Jedná se o PO Labské pískovce

Tab.2 Dotčená lokalita soustavy Natura 2000

NÁZEV	KÓD	NAŘ.VLÁDY	ROZLOHA (HA)
PO Labské pískovce	CZ 0421006	č. 683/2004	35.516,06
EVL Jílové u Děčína - škola	CZ 0423653	č. 132/2005 Sb.	0,0873

3.2 Předměty ochrany dotčené lokality soustavy Natura 2000

3.2.1 Ptačí oblast Labské pískovce

Ornitologická jedinečnost území SPA Labské pískovce (obr.1) je dána zejména velkou lesnatostí, která spolu s velkým množstvím skalních útvarů vytváří unikátní lesoskalní krajinu, která nabízí celou škálu biotopů od vlhkých nížinných přes suché a teplé náhorní plošiny až k vlhkým horským na dně hlubokých roklí, dále zachovalými vodními toky, rybníky, mokřady a také pestrou zemědělskou krajinou. To umožňuje výskyt jak horských, tak i teplomilných druhů v těsném sousedství (AOPK ČR).

Obr.1 PO Labské pískovce

Předmětem ochrany této ptačí oblasti (viz. nařízení vlády č. 683/2004, schváleno 8.12.2004, s účinností 31.12.2004) jsou populace následujících druhů uvedených v Příloze I Směrnice 79/409/EHS: chřástal polní (*Crex crex*), sokol stěhovaný (*Falco peregrinus*) a výr velký (*Bubo bubo*) a jejich biotopy. Cílem ochrany ptačí oblasti je zachování a obnova ekosystémů významných pro výše uvedené druhy v jejich přirozeném areálu rozšíření a zachování populací těchto druhů ve stavu příznivém z hlediska ochrany. Dále se v této PO vyskytují tyto druhy z Přílohy I Směrnice 79/409/EHS:

Bukač velký (*Botaurus stellaris*), chřástal kropenatý (*Porzana porzana*), čáp černý (*Ciconia nigra*), jeřáb popelavý (*Grus grus*), kulíšek nejmenší (*Glaucidium passerinum*), ledňáček říční (*Alcedo atthis*), lejsek malý (*Ficedula parva*), lelek lesní (*Caprimulgus europaeus*), luňák červený (*Milvus milvus*), moták pilich (*Circus cyaneus*), moták pochop (*Circus aeruginosus*), orel mořský (*Haliaeetus albicilla*), pěnice vlašská (*Sylvia nisoria*), skřivan lesní (*Lullula arborea*), sýc rousný (*Aegolius funereus*), tetřívka obecná (*Tetrao tetrix*), ůuhák obecný (*Lanius collurio*), včelojed lesní (*Pernis apivorus*) a žluna šedá (*Picus viridis*). Zdroj: AOPK ČR.

Předměty ochrany v PO Labské pískovce:

Chřástal polní (*Crex crex*)

Chřástal polní hnízdí v celé Evropě a na východ v Sibiři až za Bajkalské jezero. Početnost v Evropě podléhala ve 20. století velké změně. I když se severní hranice posunula ještě v polovině století k severu (např. až v r. 1957 začal hnízdit ve Švédsku), po r. 1950 a zejména v letech 1970-90 začal velký ústup a vymizení z celých území. V letech 1990-2000 však opět populace na mnoha místech vzrostly na současných více než 1,3 milionu párů. Celoevropská populace však stále nedosáhla původních stavů a proto je hodnocena jako zmenšená (BirdLife International 2004). Chřástal polní je tažný druh se zimovišti ve střední až jižní Africe. Přílet na hnízdiště probíhá převážně až v květnu, odlet v září.

Hnízdním prostředím chřástala polního jsou především louky, zejména vlhké, dále i pole, hlavně s kulturami jetele nebo vojtěšky. Na Šumavě (Šklíba, Fuchs 2002) osídlují chřástali polní nejdříve mokré, dlouhodobě nesečené louky a luční prameniště, později se přesouvají do pravidelně kosených luk a ruderalizované vegetace na jejich okrajích. Opuštěny byly plochy zasažené pastvou či sečí. U nás byl v souvislosti se změnami krajiny od 60. let zaznamenán vzestup do vyšších poloh. Hnízdo je na zemi v hustém travním porostu, snůšky se v hnízdech objevují od půli května do půle července. Potravu chřástala polního tvoří hlavně malí živočichové o velikosti 5-10 mm. Je to převážně hmyz, hlavně brouci, dále rovnokřídlí a dvoukřídlí, kroužkovci a malí měkkýši, podíl rostlin je nepatrný. Potravu sbírá při procházení porostem ze země a z rostlin.

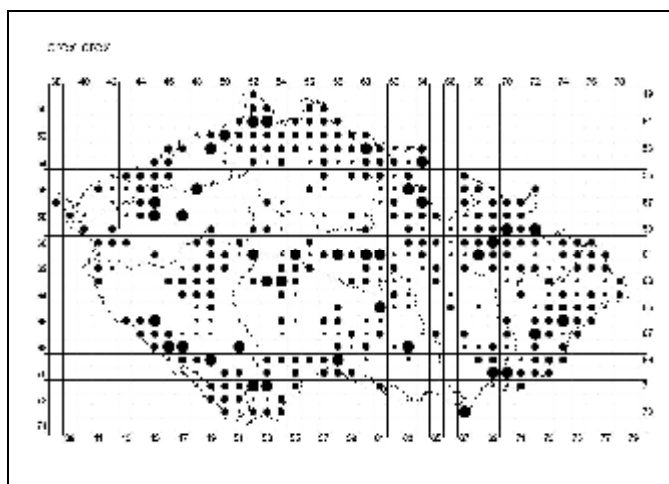
Chřástal polní hnízdí na celém území České republiky od nížin až do výšky 1250 m n. m. (Klíňové boudy v Krkonoších - Flousek, Gramsz 1999). V Jeseníkách byl zastížen nad Červenohorským sedlem v 1100 m (Vavřík), v Krušných horách každoročně hnízdí u Hřebečné v 1030 m (Bušek). V jiných pohořích vystupuje vesměs do 800-1000 m. Je to jeden z ptačích druhů, u nichž byly na území ČR v průběhu 20. století zjištěny velké změny jak v rozšíření, tak zejména v početnosti (Šťastný a kol. 1996, Hudec, Šťastný a kol. 2005). Až do poloviny 20. století byl nejpočetnější na nížinných loukách, jak ukazují zprávy z 20. let z Pomoraví od Uherského Ostrohu, nebo ještě z 50. let z Podyjí, kde na 5 km kolem silnice Lednice - Podivín volalo 5-10 samců. A přestože již i některé zprávy z první poloviny století zaznamenávaly jeho ubývání, radikální snížení početnosti proběhlo v 60. letech. Na celé jižní Moravě byl zjištěn v období 1978-89 jediný volající samec (Martiško a kol. 1994). Na Pardubicku hnízdil běžně do r. 1946, pak byl zjišťován jen výjimečně (Štancl, Štanclová

1987), na Českomoravské vrchovině u Polné skončilo hnízdění již v letech 1950-52 (Hladík 1987). V 70.-80. letech se tak stal vzácným ptákem a koncem tohoto období byl pro ČR odhadnut počet na pouhých 200-400 párů (volajících samců). Za příčiny tak radikálního poklesu se považují mechanizace, uspíšení senosečí a začínající likvidace luk. Již v 60. letech však upozornil Formánek (1963) na větší počet chřástalů polních ve vyšších polohách na Šumavě; podhorské louky sečené později se tak staly refugií tohoto druhu. Po r. 1990, se změnami v hospodaření s pozemky, zejména neobhospodařováním a případnou ruderalizací, se začaly počty chřástalů polních opět zvyšovat. Průběh zvyšování byl velmi rychlý a pokračuje doposud. Počet 200-400 párů z let 1985-89 se zvýšil do r. 1994 na 1000 a v letech 1998-99 na 1500-1700 (Bürger a kol. 1998, Bürger a Pykal 2000), což představuje enormní zvýšení o 500 %. V té době volalo v celých Krkonoších asi 100 samců (Flousek, Gramsz l.c.). Na Českomoravské vrchovině zjistili Kunstmüller a Kodet (2005) v letech 2001-03 50-100 volajících ptáků, což je proti stavu v r. 1990 velmi silné zvýšení. Počty však mohou mezi jednotlivými roky silně kolísat: na Vsetínsku bylo přesnými soupisy v letech 1995-2004 zjištěno kolísání mezi 85-276 volajícími samci, z toho v letech 2001-03 105-180. Početnost v některých kvadrátech dosahovala i přes 30 volajících samců, přičemž reálný stav byl vzhledem ke špatnému přístupu v nočních hodinách ještě o 20-30 % vyšší (J. Pavelka). Těžištěm rozšíření v Beskydech jsou hlavně polohy v podhůří ve 400-500 m n.m. na nesečených loukách nebo v místech s dobou senoseče až na konci června (Křenek a kol. 2004). Podobné prostředí vyhledávají i na Šumavě (Šklíba, Fuchs l.c.). Chřástal polní se však vrací i do nížinných niv: k Opavě od r. 1997 (Kočvara 2003), u Vnorova v Pomoraví bylo první hnízdění doloženo až v r. 2001 (Šafránek 2003). Na Soutoku pod Lanžhotem byl zjištěn první volající pták v r. 1994, v r. 1999 volalo již 23 samců (Horal 2001). Hustoty osídlení závisí na početnosti v jednotlivých letech: revíry samců na Šumavě mají v rozmezí 0,4-15,4 ha (Šklíba, Fuchs l.c.)

Stejně prudce jako početnost se zvýšila obsazenost kvadrátů z 32 % v období 1985-89 na 62 % v letech 2001-03. V Červeném seznamu (Šťastný, Bejček 2003) je chřástal polní s ohledem na celkově stále nízkou početnost a její silné kolísání zařazen do kategorie VU - zranitelný druh. Důvod je ve velké citlivosti populace na změny prostředí a možnosti rychlého průběhu opětovného snížení při nějakých nepříznivých změnách. V PO Labské pískovce hnízdí 30 - 50 párů (AOPK ČR).

Obr.2 Hnízdní rozšíření chřástala polního v ČR v letech 2001-2003

Velké body – prokázané hnízdění, střední body – pravděpodobné hnízdění, malé body – možné hnízdění.
(Vše viz. Šťastný a kol 2006).

Datel černý (*Dryocopus martius*)

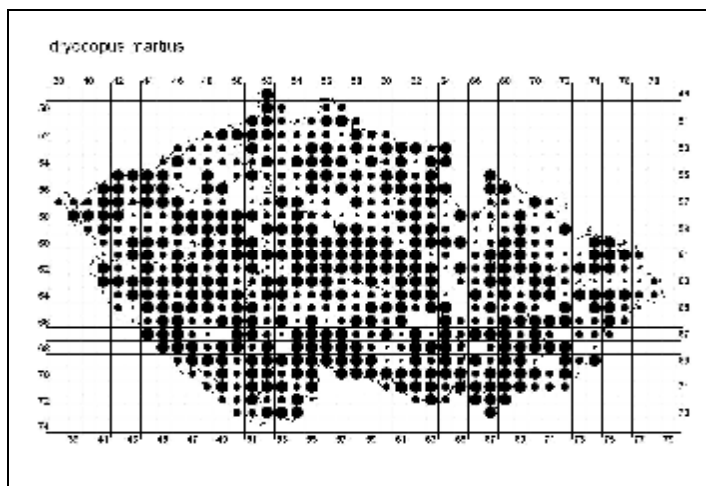
Datel černý má palearktické rozšíření, obývá většinu Evropy a Asie. V Evropě žije od severního Finska na severu po Řecko na jihu, chybí na britských ostrovech, ve větší části Pyrenejského a Apeninského poloostrova a na ostrovech ve Středozemním moři. V mediteránní oblasti se vyskytuje hlavně v horských lesích, výskyty ve Španělsku a Itálii jsou zřejmě refugia z poslední doby meziledové. Evropský areál se silně měnil s odlesňováním v historických dobách i s následujícím zalesňováním. Po zalesnění značné části území jehličnany byla od poloviny 60. let minulého století kolonizována část západní Evropy. V současnosti má evropská hnízdní populace více než 740 000 párů a je hodnocena jako zabezpečená a stabilní (BirdLife International 2004). Datel černý je stálý pták, delší přelety podnikají jen mladí ptáci (Formánek, Škopek in Hudec, Šťastný a kol. 2005).

Datel černý obsazuje především souvislejší lesní celky v nížinách i v horách, dává přednost lesům jehličnatým a smíšeným, je však schopen zahnízdit i v lesích listnatých (poměrně řídké hnízdí v lužních lesích). Může ovšem hnízdit i malých izolovaných lesích v otevřené krajině, pokud tam jsou vhodné typy porostu. Hnízdní dutinu vysekává obvykle ve stromě narušeném uvnitř, někdy ji pár používá řadu let, jindy tesá každoročně novou. Hnízdí jednou ročně, v dubnu až květnu. Datel černý je klíčovým druhem evropských lesů, protože je jediným šplhavcem, který vytváří hnízdní možnosti pro jiné velké dutinové hnízdiče, jako jsou hohol severní, holub doupňák, sýc rousný a kavka obecná (Johnsson a kol. 1993).

Datel černý je v České republice rozšířen pravidelně po celém území. Přednost dává větším lesním komplexům, které se vyskytují především v pahorkatinách a horách, v nížinách však hnízdí jak v rozsáhlých lužních lesích, tak i v menších lesících. V horách vystupuje až k horní hranici lesa, kde ještě nalezne dostatečně silné stromy pro vytesání hnízdních dutin. V Krkonoších hnízdí v Obřím dole v 1100 m n. m., na přeletu byl pozorován i na Úpském rašeliništi v 1430 m (Flousek, Gramsz 1999). Na Šumavě byl zjištěn v 1200 m poblíž Smrčiny u Nové Pece (Kloubec), stejně tak vysoko byl pozorován v Moravskoslezských Beskydech v masivu Smrku (Čapek 1994) a v Jeseníkách pod Ztracenými kameny (Vavřík). V Jizerských horách byl v hnízdní době zaznamenán na Černé hoře v 1050 m (Vonička), v Orlických horách bylo prokázáno hnízdění v 950 m (Volf) a na Českomoravské vrchovině v 815 m (Čejka). Hnízdí i ve větších příměstských lesích Prahy. (Fuchs a kol. 2002). V podstatě totéž platí také pro Brno, kde rovněž hnízdí v příměstských lesích a v centrální části města lze pozorovat jen jednotlivé ptáky (Sychra 2002). Hnízdní hustoty nebývají příliš vysoké, protože datel černý obsazuje rozsáhlé teritorium. V podhorských a horských starých porostech (bučiny, smrčiny) denzita dosahuje 1,2-2 párů/10 ha (Šťastný a kol. 1996), také v 90letém boru na Tábořsku dosáhl denzity 1 páru/10 ha (Exnerová 1990), v borech na Mimoňsku nalezla Svobodová (2001) 0,1 ex., Dlesková (2004) na Ralsku 0-0,63 ex./10 ha. Ve starém smíšeném porostu v Železných horách žilo 0,9 páru/10 ha (Johec 2001). Na Rakovnicku odhadl jeho početnost Tichai na 100-200 párů, v okrese Vsetín Pavelka, Trezner a kol. (2001) na 70-100 párů, na Českomoravské vrchovině Kunstmüller a Kodet (2005) na 200-400 párů. Rozšíření datla černého v ČR se příliš neměnilo, obsazenost mapovacích kvadrátů je v podstatě stále stejná: 1973-77 - 86 %, 1985-89 - 92 %, 2001-03 - 95%. Zdá se, že se jeho početnost postupně stále zvyšuje (např. od poloviny 80. let minulého století na Rychnovsku - Bělka, od konce 20. století totéž platí na Podblanicku - Vašák a kol. 2006).

Celkový stav datla černého v ČR byl v letech 1985-89 odhadnut na 3000-6000 párů (Šťastný, Bejček 1993), v období 2001-03 jeho početnost vzrostla na 4000-8000 párů. V Červeném seznamu datel černý patří do kategorie LC - druh málo dotčený (Šťastný, Bejček 2003). V PO Labské pískovce hnízdí 130 – 150 párů (AOPK ČR).

Obr.3 Hnízdní rozšíření datla černého v ČR v letech 2001-2003

Velké body – prokázané hnízdní, střední body – pravděpodobné hnízdní, malé body – možné hnízdní.
(Vše viz. Šťastný a kol 2006).

Sokol stěhovavý (*Falco peregrinus*)

Sokol stěhovavý je kosmopolitou obývajícím v 19 subspeciích téměř celý svět. Nežije pouze v Antarktidě, částech jižní Ameriky, na Novém Zélandu a Islandu. Většina evropských populací severně od Středomoří se v průběhu let 1956-65 doslova zhroutila vlivem toxického působení chlorovaných uhlovodíků používaných v zemědělství a jejich reziduí kumulovaných v kořisti sokolů. Z celých velkých oblastí Evropy (a nejen Evropy) sokoli zcela zmizeli. Teprve zákaz užívání pesticidů vedl k zotavení populací a nárůstu početních stavů ve většině evropských zemí. Tento pozitivní vývojový trend byl patrný i v období 1970-2000. V r. 1992 čítala evropská populace sokola stěhovavého 5720-7415 párů (Ratcliffe in Hagemeyer, Blair 1997). Současná evropská hnízdní populace je sice i nadále poměrně malá, má méně než 25 000 párů, avšak stále mírně roste, takže dříve vzácný druh mohl být v Evropě prohlášen za zabezpečený (BirdLife International 2004). Severské populace sokola stěhovavého jsou z velké části tažné, zimují v západní a střední Evropě. Z ostatních populací je část jedinců tažná, část přelétavá a stálá. Naši sokoli táhnou do zimovišť v západní Evropě (Formánek in Hudec, Šťastný a kol. 2005). Na hnízdištích se ptáci objevují již v únoru a březnu, opouštějí je v září.

Ačkoliv je sokol stěhovavý nejpočetnější v horských oblastech, není horským ptákem. Nejčastěji sice hnízdí na skalních stěnách (často v říčních údolích), hnízdí však i na starých stromových hnízdech jiných dravců a v poslední době přibývá i hnízdní na vysokých budovách a jiných konstrukcích. Sokoli se nevyhýbají ani nížinám, zahnízdí i v lužních lesích. Partnerský svazek je dlouhodobý, páry používají stejné hnízdo po mnoho let.

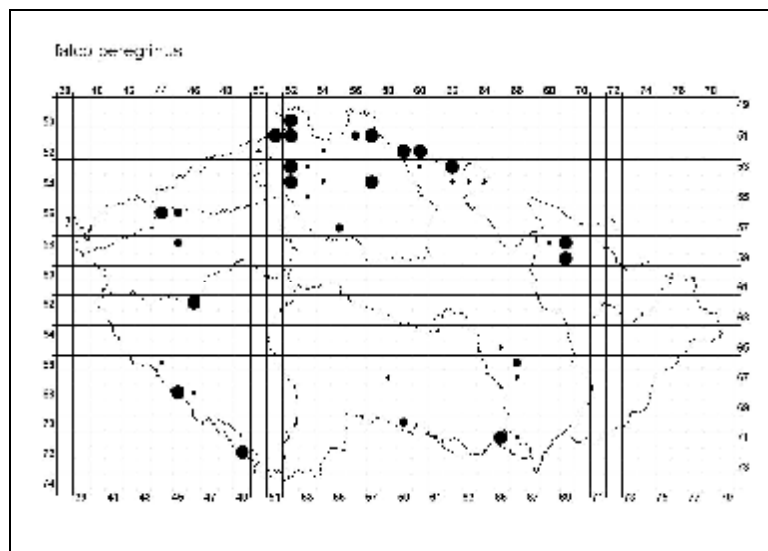
Samice dosahuje velikosti havrana, samec je zřetelně menší. V letu jsou charakteristická dlouhá zašpičatělá křídla a krátký, ke konci se zužující ocas. Let je velmi rychlý s prudkými rázy křídel, při střemhlavém útoku s přitaženými křídly dosahuje rychlosti až přes 300 km/h. Loví jen letící ptáky do velikosti kachny, nejčastěji holuby. Dospělý pták je svrchu modrošedý včetně velmi tmavého vršku hlavy, z něhož sestupuje na bílé tváře široký tmavý „vous“. Zdola je světlý, bílý až žlutohnědý, s tmavým příčným vlnkovaním. Mladí ptáci jsou shora šedohnědí, na spodině na narezavělém podkladu podélně tmavě skvrnití. Na hnízdišti se

sokol stěhovavý ozývá hlasitě a často už od února krátkým „kek kek kek“ či drsnějším „gre gre gre“.

Nejvyšší stavy sokola stěhovavého byly v ČR zaznamenány v období 1930-50, tehdy hnízdit všude, kde měl k dispozici vhodné skalnaté partie. Po r. 1950 došlo, podobně jako v celé Evropě (ale i v Americe) k prudkému snížení stavů, takže po r. 1965 hnízdit u nás sokol jen ojedinelé. V letech prvního mapování (1973-77) nebylo v ČR prokázáno žádné hnízdění, páry byly pozorovány jen na Šumavě a na skalnatých březích Sázavy. Po zákazu užívání pesticidů a po zvýšení početnosti v mnoha evropských zemích začal sokol stěhovavý u nás znovu hnízdit. V r. 1979 neúspěšně zahnízdit pár v Jeseníkách, v období druhého mapování (1985-89) na Šumavě. Na přelomu 80.-90. let odhadli Bělka a kol. (1995) početnost sokola stěhovavého v ČR na 5 párů. V r. 1992 došlo k opětovnému zahnízdění v Krkonoších, v r. 1995 v západních Čechách (Schröpfer), v r. 1996 v Labských pískovcích (Benda) a sokol hnízdit už pravidelně na Šumavě. Od r. 1998 hnízdí sokoli na Broumovsku, k r. 2003 3 páry (Vrána 2003). V r. 1995 bylo dokonce zaznamenáno neúspěšné a v r. 1996 úspěšné hnízdění na věži Týnského chrámu v Praze (Peške 1997). Dalším městem, ve kterém sokol zahnízdit, byla Plzeň – poprvé došlo k neúspěšnému hnízdění v r. 1998 na věži kostela sv. Bartoloměje, podruhé v r. 1999 na výškové budově Hutního projektu. Těmto hnízděním napomohlo vypouštění sokolů v Plzni - do r. 1998 24 ptáků (Hruška a kol. 2000). Hnízdění v Plzni pokračovalo i v letech mapování (Víteček). V r. 2000 došlo po 35 letech k zahnízdění v Českém ráji (Broulík), v r. 2002 v Jizerských horách (Vonička) a na Kokořínsku (Poprach). Zvyšování počtu hnízdicích párů v Labských pískovcích přesně zaznamenal Benda: 1998 – 3 páry (na německé straně 6-7 dalších), 2001 – 4, 2003 – 6 a 2004 – 9 párů. Růst početnosti v ČR je nejlépe patrný z dat sebraných Bělkou : 1999 – 10 obsazených teritorií (7 hnízdicích párů), 2000 – 15 (12), 2001 – 18 (12) a 2002 – 20 teritorií (16). Podle něho je populace v ČR dotována především ptáky z Německa, byla totiž odečtena řada hnízdicích sokolů s německými kroužky. Tomu odpovídají i data o zvyšujících se počtech hnízdicích párů v sousedních Německu a Rakousku: k r. 1990 135-280, resp. 80-100 párů (Ratcliffe in Tucker, Heath 1994), ke konci minulého století 620-640, resp. 200-250 párů (BirdLife International l.c.). Sokol stěhovavý může sloužit jako příklad dravce, jehož populace byly v mnoha zemích světa (v Evropě především v Německu) zvýšeny vypouštěním ptáků odchovaných v zajetí. Také v ČR bylo v období 1981-98 vypuštěno 160 ptáků (Hlaváč 1998). Ačkoliv sokol stěhovavý obývá v ČR především horská hnízdiště, existují u vodního díla Nové Mlýny od r. 1998 pokusy o zahnízdění v nadmořské výšce 165 m, což je hypsometricky nejnižší (Horák, Horal).

Ze všech těchto údajů je jednoznačně patrné, že se u nás stavy sokola stěhovavého stabilizovaly. Počet obsazených kvadrátů se v letech 2001-03 oproti období 1985-89 téměř zdvojnásobil, ještě patrnější je to na počtu čtverců s prokázaným hnízděním (17). V letech 1985-89 byla početnost sokola stěhovavého v ČR odhadnuta na 0-3 páry, podle Mrlíka a kol. (1993) k r. 1988 na 5-6 párů. K r. 2000 hnízdilo u nás 15-17 párů (Šťastný a kol. in BirdLife International l.c.), v letech 2001-03 asi 20-25 párů. I přes soustavné zvyšování početnosti a stabilizaci stavů je sokol stěhovavý řazen v novém Červeném seznamu stále do kategorie CR – druh kriticky ohrožený (Šťastný, Bejček 2003). V PO Labské pískovce hnízdilo v roce 2004 9 párů (Benda).

Obr.4 Hnízdní rozšíření sokola stěhovavého v ČR v letech 2001-2003

Velké body – prokázané hnízdění, střední body – pravděpodobné hnízdění, malé body – možné hnízdění.
(Vše viz. Šťastný a kol 2006).

Výr velký (*Bubo bubo*)

Výr velký je stálým druhem obývajícím velkou část Evropy a také Asie kromě nejsevernějších partií, zasahuje až do subsaharské Afriky. Evropu obývá téměř celou kromě Islandu, Velké Británie a Irsko a západní Francie. V průběhu 19. a na počátku 20. století byly stavy výrů v celé Evropě silně zdecimovány a na některých místech byl druh vyhuben. Díky intenzivní ochraně však jeho početní stavy začaly stoupat, mnohdy i za pomoci reintrodukcí (např. Německo). Populační nárůst trvá ve většině evropských zemí stále, a to i přes přechodný pokles stavů v letech 1970-90. Přesto je evropská populace relativně malá, má méně než 38 000 párů; na konci 20. století byla však označena jako stabilní (BirdLife International 2004). U nás je stálý, mladí ptáci se však rozletují až do 100 km od místa vyhnízdění.

V ČR dává výr přednost lesnatým oblastem ve středních nadmořských výškách sousedícím s otevřenými plochami, kam vylétá na lov. Hnízdí ale i v nížinách a vystupuje i vysoko do hor. Hnízdo bývá nejčastěji umístěno na skále, na lesním svahu či na zemi pod vývraty, řidčeji ve velkých starých stromových hnízdech po dravcích, volavkách či čápech. Mimořádný způsob hnízdění v liščí noře u Nových domů (5560) v r. 2001 popsal Vodehnal. S růstem početnosti výra přibývá v posledních desetiletích i hnízd v polních lesících i v blízkosti lidských sídel. Např. o hnízdění ve velmi frekventovaném příměstském lesíku u Jindřichova Hradce 400 m od souvislé zástavby referoval Kankrlík, stejný pozorovatel zjistil hnízdění na okně církevní stavby, bývalém poutním místě obklopeném lesem (už předtím mu bylo známo hnízdění ve věži hradu Landštejn). Kořistí výra jsou převážně středně velcí i drobní savci a středně velcí ptáci.

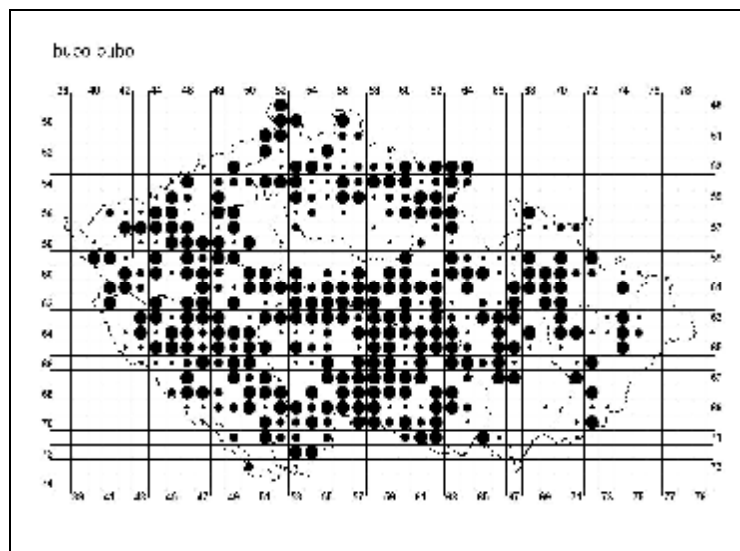
Ačkoliv je výr velký naše největší sova obsazující velké teritorium, chová se v něm celkem nenápadně. Hlučně se projevuje jen v době toku v lednu a únoru, kdy se samec ozývá hlubokým, překvapivě daleko slyšitelným dvojslabičným „uhu“ nebo delším klesajícím „uhuhuhu“. Samice odpovídá podobným, avšak o oktávu vyšším hlasem. Základní barva výra

velkého je rezavě hnědá s četnými černými podélnými i příčnými skvrnami. Na velké hlavě jsou nápadná pěřová „ouška“ a velké oranžové oči. Přes den se ukrývá ve skalách či v hustých korunách stromů, k večeru vylétá na lov. V letu jsou nápadnými znaky krátký ocas a široká, dosti dlouhá křídla. Mávání křídly je překvapivě rychlé, bývá přerušováno klouzavým letem. Hnízdí už v únoru, náhradní hnízdění se mohou protáhnout až do dubna.

Na počátku 20. století byl výr velký u nás téměř vyhuben. Loos (1906) znal v Čechách v letech 1895-1904 jen dvě desítky obsazených hnízdišť, obdobná situace byla i na Moravě. Po vyhlášení zákonné ochrany se stavy začaly zvolna zvedat, takže v období 1940-45 žilo v českých zemích asi 75 párů a v r. 1949 443 výrů (Sekera 1954). Nárůst početnosti neustále pokračoval a výr obsadil takřka celé území ČR. Mezery ve výskytu jsou i nadále v nížinách středních a východních Čech, jižní, částečně i střední a severní Moravy a také ve vrcholových partiích většiny horských celků, kde sice příležitostně zaletí až na hřebeny, hnízdí ale jen v nižších horských partiích. Výjimkou je Šumava, kde bylo hnízdění doloženo na Jedlové hoře až v 1000 m n. m. (Kloubec). V Krkonoších hnízdí do 680 m (Flousek, Gramsz 1999), 17.5.2002 byl však zastížen až v Kotli v 1365 m (Šatenková), V Jeseníkách byl v 80. letech pozorován v 1143 m, v současnosti však Vavřík zjistil houkající samce jen v 550-600 m. V Krušných horách byl pozorován v 800 m (Šťastný, Bejček), v Jizerských horách je doloženo hnízdění v 650 m (Vonička), v Orlických horách v 660 m (Hromádko) a na Českomoravské vrchovině v 790 m (Čejka). Nejrychlejší vzrůst početnosti nastal v 70.-80. letech, kdy se počet obsazených kvadrátů mezi roky 1973-77 a 1985-89 téměř zdvojnásobil: vzrostl ze 34 % na 63 %. Později se růst zastavil, což se projevilo i na obsazenosti kvadrátů v letech 2001-03: 63 %. Obdobná byla situace např. na Českomoravské vrchovině, kde v letech 1989-95 hnízdilo celkem 80 párů, hnízdní populace se do r. 2004 stabilizovala na 90-100 párech (Kunstmüller, Kodet 2005). Poněkud jinak popsal situaci v Jeseníkách v letech 1955-2000 Suchý (2001). V pravidelně kontrolované oblasti 25 x 20 km se počty zjištěných párů i vyváděných mláďat zvyšovaly až do r. 1981, potom však nastal mírný pokles. Stejně tak i hnízdní hustota se zvýšila z 0,27 páru/100 km² v letech 1955-67 na 2,12 (1978-87) a pak opět poklesla na 1,66 páru/100 km² (1988-2000) Průměrná denzita za celé 45leté období činila 1,48 páru/100 km². Na Lounsku došlo k prvnímu zahnízdění v počátku 80. let, k r. 1996 hnízdilo již 15-20 párů (1 pár/51-74 km²) - Tichý (1997). Hnízdní hustoty mezi 1-2 páry/100 km² byly zjišťovány na více lokalitách v ČR (např. Českomoravská vrchovina, Rychnovsko), v jiných oblastech však byly mnohem vyšší. Např. na Jindřichohradecku 3-4 páry na kvadrát (Kankrlík), na Křivoklátsku 4-5 párů/100 km² (Šmaha 1988), mezi Bruntálem a Rýmařovem 4,55 páru/100 km² (Gahura). Podle Mrkáčka (2000) v Českém ráji od r. 1972 neustále rostl počet hnízdních lokalit, aby se do r. 1986 počet ustálil na 18. Od té doby se hnízdní lokality prakticky nemění a populace je s 15-20 páry stabilní. Na Rakovnicku populace dosáhla vrcholu v 70.-80. letech, pak nastal mírný pokles, stále však hnízdí 12-25 párů (Tichai). Šutera a kol. (1997) zjistili v okrese Ústí n. L. výskyt na 30 lokalitách, hnízdění na 20 z nich. V západních Čechách hnízdilo v letech 1990-93 asi 150 párů, v období 2000-03 jen 50-100 párů. Úspěšnost hnízdění se snížila z 51 % (1983-2003) na 32 % (1996-2003), přičemž většina ztrát byla způsobena lidmi (Schröpfer a kol. 2005). Hnízda výrů bývají někdy blízko sebe, Suchý (l.c.) uvádí vzdálenost 1000 m, Bělka 750 m a Šmaha (l.c.) 700 m.

V letech 1973-77 hnízdilo v ČR 400-600 párů, v letech 1985-89 600-950 párů. Následná stagnace se projevila ve výsledcích mapování v období 2001-03, kdy početní stavy zůstaly na 600-900 párech. V minulém navrhovaném Červeném seznamu byl výr velký navržen do kategorie CD – druh závislý na ochraně. V novém Červeném seznamu spadá do vyšší kategorie EN – druh ohrožený (Šťastný, Bejček 2003). V PO Labské pískovce hnízdí 6 - 10 párů (AOPK ČR).

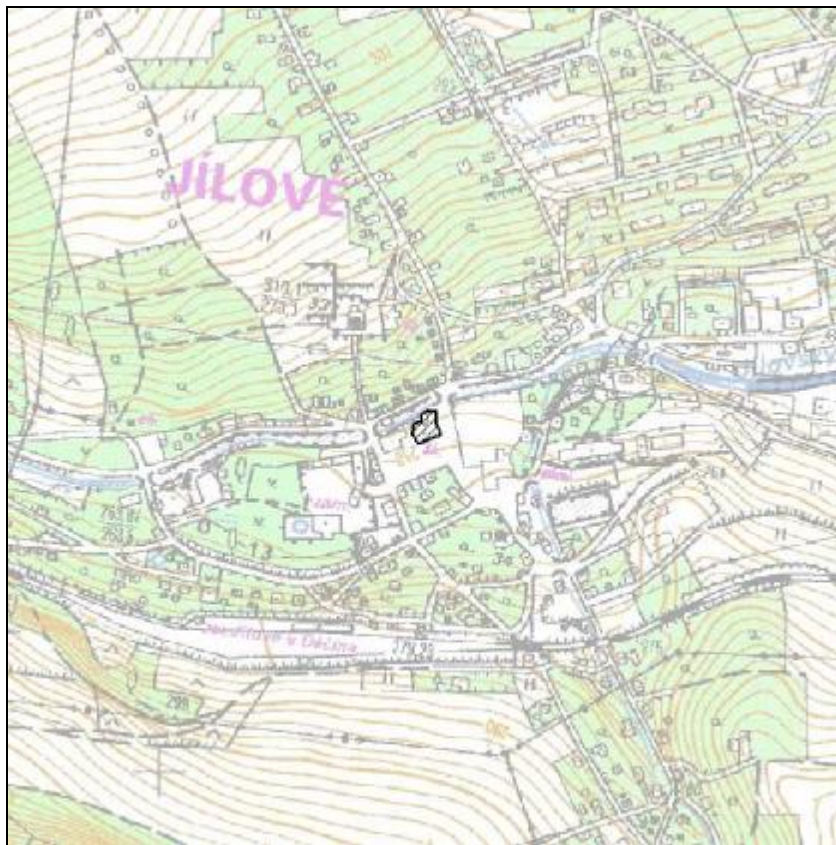
Obr.5 Hnízdní rozšíření výra velkého v ČR v letech 2001-2003

Velké body – prokázané hnízdní, střední body – pravděpodobné hnízdní, malé body – možné hnízdní.
(Vše viz. Šťastný a kol 2006).

3.2.2 EVL Jílové u Děčína – škola

Tato EVL leží uprostřed zástavby Jílového asi 6 km od Děčína při pravém břehu Jílovského potoka.

Obr.6 Lokace EVL Jílové u Děčína – škola

Předmětem ochrany je **netopýr velký** (*Myotis myotis*), konkrétně jeho regionálně významná letní kolonie samic na půdě školy, kde se v současnosti stavy pohybují mezi 600-700 jedinci.

Netopýr velký byl původně jeskynní druh. V našich podmínkách letní kolonie samic osídlují půdy velkých budov (kostelů, zámků apod.). Lze tu nalézt i několik set jedinců. Největší letní kolonie v České republice čítá přes 3000 kusů. Samci osídlují jednotlivě různé štěrbinové prostory – jeskyně, štoly, sklepy, kanály v hrázích přehradních nádrží. Zde se ukrývá ve štěrbinách nebo volně visí na stěnách a stropě, někdy vytvářejí i velké shluky. Hlavní potravu netopýra velkého tvoří velké druhy nelétavých brouků, (zejména střevlíkovitých a vrubounovitých), housenky motýlů, pavouci a sekáči, které sbírá často z povrchu země a hrabanky. S oblibou loví hlavně v listnatých lesích s řídkým bylinným porostem a na kosených loukách. Každá jedinec má několik oblíbených lovišť, které podle potřeby střídá. Pravidelné přelety většinou nepřesahují 30 km, příležitostně však migruje i na větší vzdálenosti (až 390 km). Průměrný věk odpovídá 3-4 roků (prvního roku se dožívá sotva polovina mláďat). Nejvyšší stáří u netopýra velkého, zjištěné kroužkováním, je 37,5 roku (prokázáno na území Slovenska). V ČR patří v nízkých a středních polohách mezi nejhojnější druhy netopýrů, zimuje i ve vyšších polohách. Početnost v posledních letech zřetelně zarůstá (AOPK ČR, Dungel, Gaisler 2002, Anděra, Horáček 2005).

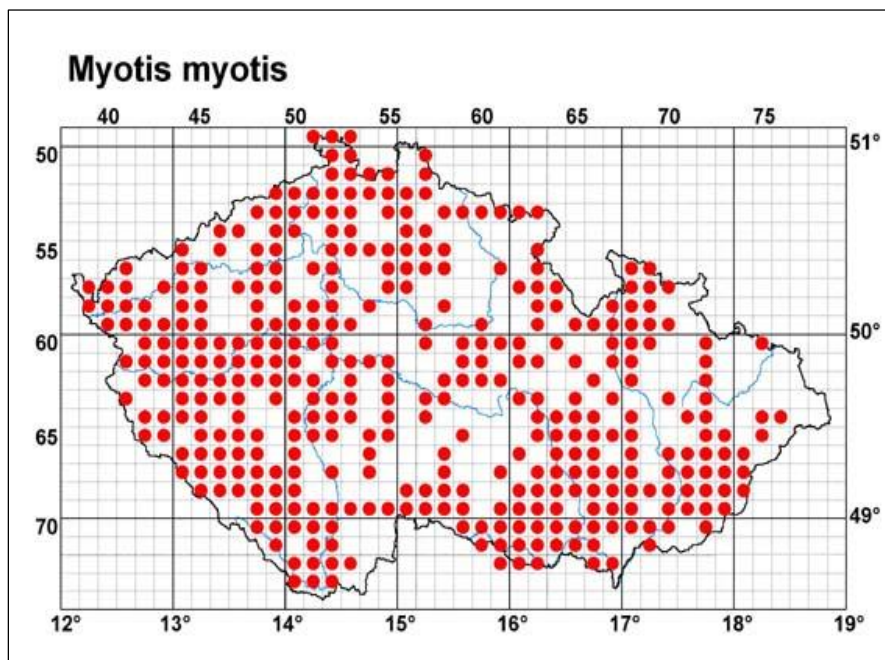

Ohrožení a management

V České republice je tento druh v současnosti nejvíce ohrožen přestavbami střech a půdních prostorů budov, kde se nacházejí letní kolonie. Dalšími faktory jsou rušení na zimovištích a nevhodný způsob uzavírání vchodů do starých důlních děl a jeskyní.

Ochrana

V rámci soustavy NATURA 2000 budou chráněny nejvýznamnější úkryty netopýra velkého v České republice – zimoviště (jeskyně, štoly) a letní kolonie (půdy budov). Potravní stanoviště nejsou z důvodu nedostatku potřebných informací pokryta speciální územní ochranou. U zimovišť, které jsou zahrnuty do soustavy NATURA 2000,

bude především zajišťován klid pro hibernující netopýry – vchody do příslušných podzemních prostor budou zabezpečeny vhodným způsobem (uzamykatelnou mříží s odpovídající okatostí) proti nežádoucímu vstupu osob. U úkrytů letních kolonií bude v případě nezbytné rekonstrukce střechy naplánována stavba tak, aby byl dopad na netopýry minimální (vhodné načasování stavby, zachování vletových otvorů, použití vhodných látek na ošetřování dřeva atd.). Dále bude v případě potřeby na půdách zajišťován úklid trusu, nahromaděného pod kolonií.

4 Vyhodnocení vlivů záměru na soustavu Natura 2000

4.1 Zhodnocení úplnosti podkladů pro posouzení

Zpracovatel provedl osobně v roce 2006 potřebná terénní šetření po trase plánované silnice. Dále získal zásadní informace o výskytu předmětů ochrany na území při hranici PO Labské pískovce mezi Libouchcem a Děčínem a o EVL Jílové u Děčína – škola na Správě CHKO Labské pískovce (Ing. P. Benda).

4.2 Vyhodnocení vlivů záměru na předměty ochrany dotčené lokality

Při vyhodnocení vlivů záměru byly brány v úvahu vlivy způsobené stavbou i provozem silnice I/13 Děčín – D8. Hranice PO Labské pískovce se v Libouchci stáčí k východu a vede po silnici č.I/13 směrem na Modrou, Jílové a Děčín (viz Příloha 1 nařízení vlády č. 683/2004).

Varianta VA: Tato varianta se výrazněji přibližuje k hranici PO Labské pískovce na úrovni severních svahů vrchu Klobouk nad pravým břehem Jílovského potoka (cca 4,5. km staničení) a vede podél ní až do Libouchce. Nikde do PO nezasahuje. Těleso plánované silnice této varianty se EVL Jílové u Děčína škola nejvíce přiblíží na úrovni Jílového, a to na vzdálenost cca 400.

Tab. 3 Vyhodnocení vlivu záměru na předměty ochrany v PO Labské pískovce při variantě VA včetně podvariant

PŘEDMĚT OCHRANY PO/EVL	VLIV BĚHEM VÝSTAVBY	VLIV BĚHEM PROVOZU
Chřástal polní	0	0
Datel černý	0	0
Sokol stěhovavý	0	0
Výr velký	0	0
Netopýr velký	0	-1

Varianta VB: Tato varianta silnice I/13 kopíruje trasu regionální železniční tratě ČD Děčín – Novosedlice mezi Děčínem a Libouchcem s tím, že tato trať by v případě její realizace byla zrušena. Podstatná část vede těsně podél hranice PO Labské pískovce, ovšem nikde do ní nezasahuje. Těleso plánované silnice této varianty se EVL Jílové u Děčína škola nejvíce přiblíží na jižním okraji Jílového, a to na vzdálenost cca 250 m.

Tab. 4 Vyhodnocení vlivu záměru na předměty ochrany v PO Labské pískovce při variantě VB včetně podvariant

PŘEDMĚT OCHRANY PO	VLIV BĚHEM VÝSTAVBY	VLIV BĚHEM PROVOZU
Chřástal polní	0	0
Datel černý	0	0
Sokol stěhovavý	0	0
Výr velký	0	0
Netopýr velký	-1	-1

4.3 Vyhodnocení vlivů záměru na celistvost lokality

Je prakticky vyloučeno, že by u kteréhokoli z předmětů ochrany PO Labské pískovce došlo během výstavby a provozu silnice I/13 Děčín – D8 k jakémukoli narušení celistvosti jejich lokalit. V případě EVL Jílové u Děčína – škola nebude nikterak ovlivněna vlastní EVL, ale není vyloučeno, že budou během výstavby i provozu u obou variant mírně negativně ovlivněna (-1) loviště jediného předmětu ochrany – netopýra velkého. Žádná účinná zmírňující opatření nejsou k dispozici

4.4 Vyhodnocení možných kumulativních vlivů

Nejsou předpokládány.

5 Závěry a doporučení

Závěrem tohoto hodnocení lze konstatovat, že hodnocený záměr v obou variantách a podvariantách **nemá významný negativní vliv** na žádný předmět ochrany PO Labské pískovce ani EVL Jílové u Děčína - škola.

6 Seznam literatury

- Anděra, M., Horáček, I., 2005: Poznáváme naše savce. 2. přepracované vydání. Sobotáles Praha.
- Bauer, P., 2004: Posouzení plánovaného koridoru dálničního přivaděče I/13 – D8 na trase Knínice, Malé Chvojno, Libouchec, Jílové u Děčína a Děčín. Ms. (nepubl.).
- BirdLife International, 2004: Birds in Europe: Population estimates, trends and conservation status. Cambridge, UK: BirdLife International. (BirdLife Conservation Series No. 12).
- Bělka, T., Mrlík, V., Vrána, J., 1995: Současný stav populace sokola stěhovavého (*Falco peregrinus*) v České republice a strategie jeho ochrany. Buteo 7: 193-194.
- Bürger, P., Pykal, J., 2000: Zpráva o činnosti skupiny pro výzkum chřástala polního za roky 1998 a 1999. Zprávy ČSO 50: 13-16.
- Bürger, P., Pykal, J., Hora, J., 1998: Rozšíření, početnost a výsledky kroužkování chřástala polního (*Crex crex*) v Č. republice v letech 1993 - 1997. Sylvia 34: 73-84.
- Čapek, M., 1994: Birds in mountain ecosystems under pressure of air pollution. Acta Sc. Nat. Brno 28: 1-46.
- Dlesková, O., 2004: Ptačí společenstva různých typů lesních ekosystémů v bývalém vojenském prostoru Ralsko. Dipl. práce, FLE ČZU v Praze (nepubl.).
- Dungel, J., Gaisler, J. 2002: Atlas savců České a Slovenské republiky. Academia Praha.
- Exnerová, A., 1990: Succession of bird communities in the pine woods of southern Bohemia. In: Šťastný, K., Bejček, V. (eds.): Bird Census and Atlas Studies. Proc. XIth Int. Conf. on Bird Census and Atlas Work: 303-307.
- Flousek, J., Gramsz, B., 1999: Atlas hnízdního rozšíření ptáků Krkonoš. Správa KRNP, Vrchlabí.
- Fuchs, R., Škopek, J., Formánek, J., Exnerová, A., 2002: Atlas hnízdního rozšíření ptáků Prahy 1985-1989 (aktualizace 2000-2002). ČSO v nakl. Consult Praha.
- Hagemeijer, W. J. M., Blair, M. J., eds. 1997: The EBCC Atlas of European breeding birds: Their distribution and abundance. T & A D Poyser, London.
- Hladík, B., 1987: Změny v ptactvu širšího okolí Polné v letech 1942-81. Zprávy MOS 45: 7-32.
- Hlaváč, V., 1998: Dosavadní výsledky programu na záchranu sokola stěhovavého (*Falco peregrinus*) a raroha velkého (*Falco cherrug*) v České republice. Buteo 10: 125-130.
- Hruška, J., Melichar, D., Šťovíček, V., 2000: Reintrodukce a hnízdění sokola stěhovavého (*Falco peregrinus*) v Plzni. Buteo 11: 139-147.
- Hudec, K., Šťastný, K. a kol., 2005: Fauna ČR. Ptáci – Aves 2/I, 2/II. Academia, Praha.
- Johnsson, K., Nilsson, S. G., Tjernberg, M., 1993: Characteristics and utilization of old Black Woodpecker *Dryocopus martius* holes by hole-nesting species. Ibis 135: 410-416.
- Johec, O., 2001: Ptačí společenstva ve vybraných lesních ekosystémech v CHKO Železné hory. Dipl. práce. LF ČZU v Praze (nepubl.).
- Kočvara, R., 2003: Výskyt a hnízdění ptáků na dolním a horním toku řeky Opavy v letech 1993-2001. Acrocephalus 19: 16-21.
- Křenek, D., Czerneková, B., Vašát, A., 2004: Výskyt chřástala polního (*Crex crex*) v severní části CHKO Beskydy a jejím přilehlém okolí. Zprávy ČSO 58: 19.
- Kunstmüller, I., Kodet, V., 2005: Ptáci Českomoravské vrchoviny. Historie a současnost hnízdního rozšíření v kraji Vysočina. ČSOP Jihlava & Muzeum Vysočiny Jihlava.
- Loos, K., 1904: Der Uhu in Böhmen. Liboch a.d. Elbe.
- Martiško, J., Šťastný, K., Bejček, V., Hudec, K., Pellantová, J., Vlašín, M., 1994: Hnízdní rozšíření ptáků. Jihomoravský region. Část 1. Nepěvci. Mor. zemské muz., ČSOP ZO Pálava, Brno.
- Mrkáček, Z., ed. 2000: Ptáci Českého ráje. ZO ČSOP Křižánky.
- Pavelka, J., Trezner, J., a kol. 2001: Příroda Valašska. ČSOP, ZO 76/06 Orchidea, Vsetín.

- Mrkáček, Z., ed. 2000: Ptáci Českého ráje. ZO ČSOP Křižánky.
- Sekera, J., 1954: Rozšíření výrů v Československu. Práce VÚL 7: 151-180. Schröpfer, L., 1997:
- Suchý, O., 2001: Vývoj populace výra velkého (*Bubo bubo*) v Jeseníkách v letech 1955-2000. Buteo 12: 13-28.
- Svobodová, J., 2001: Ptačí společenstva chráněného území Ralsko (okr. Česká Lípa) a jejich využití pro charakterizaci hlavních krajinných prvků. Dipl.práce. LF ČZU v Praze (nepubl.).
- Sychra, O., 2002: Zpráva o stavu šplhavců (*Piciformes*) v Brně. Crex 19: 37-44.
- Šklíba, J., Fuchs, R., 2002: Preferované prostředí a prostorová aktivita chřástalů polních (*Crex crex*) na Šumavě. Sylvia 38: 83-90.
- Šmaha, J., 1988: Výskyt sov na Křivoklátsku a poznámky k jejich ekologii. In: Sitko, J., Trpák, P. (eds.): Sovy 1986. Sbor. z orn. konf., Přerov: 43-53.
- Šťastný, K., Bejček, V., 1993: Početnost hnízdních populací ptáků v České republice. Sylvia 29: 72-81.
- Šťastný, K., Bejček, V., 2003: Červený seznam ptáků v České republice. In: Plesník, J., Hanzal, J., Brejšková, L. (eds.): Červený seznam obratlovců České republiky. Příroda 22, Praha: 95-110.
- Šťastný, K., Randík, A., Hudec, K., 1987: Atlas hnízdního rozšíření ptáků v ČSSR 1973/77. Academia, Praha.
- Šťastný, K., Bejček, V., Hudec, K., 1996: Atlas hnízdního rozšíření ptáků v České republice 1985-1989. H & H Praha.
- Šťastný K., Bejček V., Hudec K. 2006: Atlas hnízdního rozšíření ptáků v ČR v letech 2001-03. Aventinum Praha.
- Šutera a kol. (1997)
- Tichý, H., 1997: Rozšíření výra velkého (*Bubo bubo*) v okrese Louny. Panurus 8: 21-26.
- Tucker, G.M., Heath, F.M. (eds.), 1994: Birds of Europe: their Conservation Status. Cambridge, U.K.: BirdLife International (BirdLife Conservation Series no. 3).
- Vašák, P., Čech, P., Křížek, P., Podhorský, V., Procházka, P., Růžek, M., Váňa, R., Veselý, J., Vnouček, M., 2006: Ptáci Podblanicka.
- Vrána, J., 2003: Sokol stěhovavý (*Falco peregrinus*) na Broumovsku v r. 2003. Závěr. zpráva (nepubl.).

www informační zdroje:

Agentura ochrany přírody a krajiny – www.nature.cz
Ministerstvo životního prostředí ČR – www.env.cz

7 Použité zkratky

AOPK ČR	Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky
ČR	Česká republika
CHKO	Chráněná krajinná oblast
MŽP ČR	Ministerstvo životního prostředí České republiky
PO	Ptačí oblast

8 Přílohy

Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky
Správa Chráněné krajinné oblasti Labské pískovce

Teplická 424/69, 405 02 Děčín, tel.: 412 518 202, tel.+fax: 412 518 929
e-mail: labpis@schkoor.cz, IČO: 62933591

Ředitelství silnic a dálnic ČR
Ing. Jan Švarc
Technický náměstek ŘSD ČR
Čerčanská 12
Praha 4

ŘEDITELSTVÍ SILNIC A DÁLNIC ČR
Čerčanská 2029/12, Praha 4
dne: 31-05-2006
11982

č.j./zn.:	00729/LP/E/2006
v Děčíně dne:	29.5.2006
vyřizuje:	Ing. P. Benda, Ph.D.
vaše zn.:	9965-ŘSD-10323-06
Počet stran:	1
data:	

Pr. 2.6. 320 + 323

Věc: Stanovisko k akci „Přeložka silnice I/13 Děčín – D8“ dle § 45i zákona č. 114/92 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění.

Správa CHKO Labské pískovce jako orgán státní správy ochrany přírody a krajiny podle ustanovení § 78 zákona ČNR č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění zákona č. 460/2004 Sb. obdržela dne 23.5. 2006 pod č. j. 00888/LP/D/06 žádost Ředitelství silnic a dálnic ČR, o stanovisko k výše uvedené akci, dle § 45i zákona č. 114/92 Sb.

Významný vliv na Evropsky významnou lokalitu CZO423653 Jílové u Děčína – škola, resp. na letní kolonii netopýrů velkých (*Myotis myotis*) nelze dle § 45i odst.1 vyloučit. Záměr je sice situován mimo vlastní EVL, nelze však vyloučit potenciální negativní vliv, např. na potravní základnu (je velmi pravděpodobné, že netopýři loví právě v prostoru plánované výstavby), na lovíci jedince (při vlastní stavbě a zejména při uvedení komunikace do provozu) a pod.

Agentura ochrany přírody a krajiny ČR
Správa CHKO Labské pískovce
Teplická 424/69
405 02 Děčín
-2-

Ing. Werner HENTSCHEL
AOPK ČR
vedoucí Správy Chráněné krajinné oblasti
LABSKÉ PÍSKOVCE

NA VĚDOMÍ
CHKO ČESKÉ STŘEDOHŘÍ